

Το δαχτυλίδι - του Γιώργου Παπαδόπουλου - Κυπρίου

Εκπληκτικό βιβλίο! Η ιστορία μιας οικογένειας Κυπρίων και η συμμετοχή τους στους αγώνες απελευθέρωσης και αντίστασης της Ελλάδας από το 1821 έως τη δεκαετία του 1960. Αυτό που με κέρδισε και με κράτησε είναι ότι ο συγγραφέας έμεινε από την αρχή πιστός στο στόχο του βιβλίου: να γράψει την (άγνωστη;) ιστορία της συμμετοχής των Κυπρίων και όχι να καταγράψει άλλη μια οικογενειακή Βίβλο, με ατέλειωτες παραθέσεις ονομάτων και των δραστηριοτήτων των απογόνων και να μπλεχτούμε όλοι μαζί. Όχι, καμία σχέση! Αυτό που εκτίμησα λοιπόν είναι το γεγονός ότι διακριτικά και με σέβας απέναντι στο βάρος του ονόματος κάποιων μελών της οικογένειας στο ζύγι της Ιστορίας, ο συγγραφέας απλώς φωτίζει τα πιο χαρακτηριστικά περιστατικά της οικογένειας και με συνοπτικές φράσεις μας συνδέει με την επόμενη γενιά της οικογένειας. Τότε έγινε αυτό, αυτός παντρεύτηκε εκείνη και κάναν τα παιδιά, ένα εκ των οποίων έκανε αυτό. Απλά, καθαρά και ξάστερα. Και ειλικρινά δεν ήξερα ότι οι Κύπριοι δε χάναν ευκαιρία να πολεμήσουν μαζί με τους Έλληνες κατά του κοινού εχθρού, είτε αυτός ήταν Τούρκος είτε Γερμανοϊταλός!

Από την άλλη, δεν έχουμε μια ξερή παράθεση γεγονότων, ούτε ένα βιβλίο Ιστορίας γραμμένο στρυφνά και δασκαλίστικα. Ο συγγραφέας έχει μια ωραία πένα, ένα τρυφερό στυλ, ένα στρωτό και δυνατό γράψιμο και στολίζει τις ιστορίες που έχει να μας διηγηθεί με την καθημερινότητα των Κυπρίων, τα ήθη και τα έθιμα, τις νοοτροπίες και ακόμη τις επιδράσεις των ιστορικών γεγονότων σε μια απλή, καθημερινή οικογένεια. Αρχιεπίσκοπος Κυπριανός, Αγγλοκρατία, ΕΟΚΑ, Μακάριος στήνουν ένα γαϊτανάκι εξελίξεων στο οποίο χορεύουν οι ήρωες του μυθιστορήματος αλλά όχι τυφλά και υπάκουα, έχουν τσαγανό, έχουν δύναμη και αγωνίζονται για την απελευθέρωση της πατρίδας τους και για την πολυπόθητη Ένωση με την Ελλάδα. Καημένοι Κύπριοι, πόνια σε μια σκακιέρα διπλωματίας, τίγκα στα ψέματα από τους μεγάλους και τους ισχυρούς του μάταιου τούτου κόσμου, άραγε πόσα ψέματα ήσαστε διατεθειμένοι να αντέξετε αρκεί να πραγματοποιηθεί ένα τέτοιο όραμα, να αδελφωθείτε με τη χαμένη σας πατρίδα, την

Ελλάδα; Πατριωτικά αλλά όχι εθνικιστικά μηνύματα ποτίζουν κάθε σελίδα σαν το αίμα των χιλιάδων γνωστών και αγνώστων μαρτύρων.

Το βιβλίο κλείνει τη δεκαετία του 1960 όπου η οικογένεια ενώνεται με τα χαμένα μέλη της μέσα από μια απίστευτη σύμπτωση! Ακριβώς αυτό μου έκανε εντύπωση, το σημείο όπου τελείωσε το μυθιστόρημα. Οπότε ή ο συγγραφέας ολοκλήρωσε ό,τι είχε να πει και κάθε άλλη αναφορά απλώς θα τραβούσε σε μάκρος ή η κατάληψη της Κύπρου από τους Τούρκους είναι μια χαίνουσα πληγή που είναι νωρίς ακόμη (;) να φωτιστεί κατάλληλα και άπλετα. Σε κάθε περίπτωση, το φινάλε είναι καριβώς εκεί που πρέπει. Ένα μικρό βιβλίο για έναν μεγάλο λαό. Πρέπει να το διαβάσετε!

Πάνος Τουρλής

Αυτό το άρθρο έχει δημοσιευτεί την Πέμπτη, 7 Νοεμβρίου, 2013 στις 18:10 και ανήκει στην κατηγορία [Παρουσιάσεις](#). Μπορείτε να παρακολουθήσετε τα σχόλια από το [RSS 2.0 feed](#).